

(szilakos)

Pénteki ráolvasások*

Ráolvasás a pankrációra

Ahol nincs tovább – ott nincs tovább. Nincs miről beszélni. Ütni kell. Nem verset szavalni. Ütni és vágni. Odacsapni nekik. Beverni Brüsszel nagy pofáját. Kitaposni a belét. Hülye hájpacni! Pankráció ez, nem lájkbajnokság! Itt nincs meg nem engedett fogás, meg nem engedett fegyver.

---

* A *Pénteki ráolvasások* sorozat első darabja 2024 október 18-án látott napvilágot az *Élet és Irodalomban* (<https://www.es.hu/cikk/2024-10-18/szilakos/penteki-raolvasasok-.html>) Azóta hétről-hétre jelennek meg itt a magyar miniszterelnök péntek délelőtti rádiós ráolvasásaira írott ráolvasások, mint a paródiák paródiái. Jelen írás 2025 január 10-én jelent meg. (<https://www.es.hu/cikk/2025-01-10/szilakos/penteki-raolvasasok-.html>) Mindaddig, amíg Parodisztánban élünk, ez paródiasorozat is élni fog. (szilakos)

Nincs tipródás, finomkodás! Libernyák *babyface*-eknek sok fű itt nem terem. Itt nem jó karakterekre, hanem harcosokra van szükség. Ellenszenves karakterekre, rosszfiúkra. Mert lehet, hogy a Történelem – végső soron pankrációnak ez is, nem? – itt és most rájuk osztotta a rosszfiúk szerepét, ám a következő pillanatban már ők a jók! Ezt nevezik az amerikai pankrációnak – a *wrestling*-ben – *double turn*-nek: a szörny kecses gyermekóriássá válik, a kecses gyermekóriás pedig szörnyé. Egy biztos: ide olyanok kellenek, akiket nem lehet eláztatni a genderpszichológia limonádéjával. Nem csinálják össze magukat manfredweberektől, meg egy kis jogállamisági hercehurcától. Nincs duma. Beszéljenek a tettek! Akcióra felkészülni! Így döntöttünk, ezt akarjuk, kész, slussz-passz!

Nem mi hoztuk be ezt a pankrációnak harcmódot az európai politikába, hanem Brüsszel. Köztudott, hogy mi a türelmes párbeszéd, a kölcsönös tisztelet és a tárgyalásos megoldások hívei vagyunk. Türelmesen követeljük, hogy Brüsszel hajtson térdet a magyar szuverenitás előtt és gurítsa ide – lehetőleg máma még – a magyaremberek egymilliárd eurós járandóságát. Amit elvett tőlük. Mindent vissza! Mért olyan nehéz ez? Mért kell félrelökni az egymilliárd euróért tagországi szeretettel kinyújtott kezét? De Brüsszellel nem lehet beszélni: mi a milliárdot kérjük tőle, ő meg a Góliátot küldi ránk. A név ne tévessze meg a kedves rádióhallgatót. A pankrációnak közönsége Góliátot csak úgy ismeri, hogy „a Kicsi”. „Kicsi, a Hőbörgő”. Lehet, hogy tényleg kicsi, de Góliátnak nem kicsi. Valóságos monster, ahogy Trump elnök Amerikájában mondanák. Aljas húzás volt Brüsszel részéről,

hogy éppen őt küldték. Jól tudták, hogy két Kicsi nem fér meg egy csárdában. Mordor galádsága ezzel túlment minden határon. Megértettük az üzenetet: nincs mese – a Kicsit kezelésbe kell venni. Sok mindent elnéztünk már Mordornak, de ezt a kesztyűt nem hagyhattuk a ringpadlón heverni. Fel kellett venni. Az orkok pontosan ezt akarták. Csakhogy alaposan ráfaragtak. A Sötétség Urának idáig négyszer nem sikerült letaszítani szuverenitása trónusáról a legitim magyar uralkodót, megannyi nemzeti és nemzetközi választási pankráción bajnoköves győztesét. Ötödszörre, úgy látszik, beveti a csodafegyvert: a Kicsit.

Rendben van – mondtuk –, ha Brüsszelnek elment az esze, és pankrációt akar csinálni a demokratikus párbeszédből, kapjon olyan pankrációt, hogy egy életre elmenjen a kedve tőle! Nekünk – mint tudják – mindenre van emberünk, de percig sem volt kérdéses, ki fog kiállni közülünk Vargáné ellen; ki fogja a Nemzet Dávidjaként megállítani a hőbörgő brüsszeli Góliátot, ezt a rém kellemetlen alakot, bár lehet, hogy csak rémeket látok. Eleitől fogva tudtuk, hogy ez nem lehet más, mint a Helység Kommunikációs Kalapácsa –Tohonya! A közönség adta neki ezt a becenevet, bár „Pacal”-ként is emlegetik, mert aki szembekerül vele a ringben, azt erős szavakkal pacallá veri. Néha még a bíró sem menekül. Nem a mézes-mázos szavak, hanem a parittyás tettek embere ő. Nem az a kimondott Terézanya-típus. De hát balszerencsés időket élünk. Most nem kegyelemosztó irgalmas Terézanyákra, hanem irgalmatlan, senkinek nem kegyelmező harcosokra van szükség. Aki most terézanyáskodik, legyen bár kipróbált,

hűséges harcosunk, nincs helye a Harcosok Klubjában. Így esett meg, hogy az utóbbi évben két Terézanya is röpült a Klubból. A szorítóban harcosokra van szükség, akik, ha kell, összevénnek magukat az Igazságért. Aki nem véres, az harcosként annyit is ér. Tohonya vérbeli harcos. Dicséretére legyen mondva: úgy összevénnezte már magát, hogy néha én is alig ismerem rá. De hát ő még álmában is harcol. Lehet, hogy álmában többször győzte le a Kicsit, mint ébren. *Tohonya Furioso – Őrjöngő Tohonya* –, ahogy a nemzetközi baloldal rettegi nevét.

De munkamegosztásnak a harcban is lennie kell. Mert odafönn, az Unió csúcsán is zajlik egy pankráció, amit titánmaszkos *monsterek* – patrióták – vívnek Brüsszel ellen. Ezt a harcot a sors kifürkészhetetlen végzése folytán én vezetem. De a titán nem ereszkedhet le a gigászi erők között zajló küzdelem porondjáról a Kicsi szintjére. Neki nem pálya a Kicsi. Azért van neki Tohonyája – kommunikációs pankrátora –, hogy ne kelljen leereszkednie. Csak megismételhetem, amit egykor a bolgár nagyfejedelem válaszolt a bizánci császárnak, mikor az felajánlotta neki, hogy a csata kimenetelét ne hadseregeikkel, hanem párviadallal döntsék el: „A kovács, akinek fogóvása van, nem fogja kezével kivenni az izzó vasat a parázsból”. Ha Trump elnöknek jó egy ex-pankrátor – melleleg a legnagyobb amerikai pankrátor-dinasztia ősanja – oktatási miniszternek, mért ne lenne jó nekem a Párt kommunikációs igazgatója pankrátornak, ha egyszer Brüsszel – fittyet hányva minden ténytörésnek és viselkedési kultúrának – pankrációt csinál a világból? A feladat – meg kell mondjam – nem túl

bonyolult: meg kell tanítani a Kicsit kesztyűbe dudálni. Ám ez a feladat egész Tohonyát kíván.

Mielőtt azonban a Kárpátmedencei Patrióták Népe Nagyrádió hallgatói azt hihetnék e hajnali órán, hogy itt valami kocsmai bunyóról van szó, sietek megnyugtatni őket: a pankráción a testi és lelki erők latba vetésével vívott ősi rituális párviadal Jó és Rossz között, amelyet minden korban ismertek, de csak ma, a spektakulum társadalmában vált a hatalom mutatványosbódéjának fő cirkuszi attrakciójává. Brüsszel jól tudja ezt. Épp ezt használja ki ellenünk, hogy lépéselőnybe kerülhessen. Kerül ám, majd megmondtam hová, de nem lépéselőnybe! A párviadal tétje: elnyeri-e méltó büntetését a Galádság Bajnoka, jelen esetben az agresszívan hóbörgő Kicsi. Van azonban egy másik tét is: elnyeri-e méltó jutalmát – a legnagyobb nézettséget – a látványosság maga? Népuralom van és a nép nemcsak a politikában, hanem az online térben – a néznivaló terében – is uralkodni akar. Márpedig számunkra első a népakarat!

A pankráción az a szabály, hogy nincsen szabály, még ha ezt a szabályt Brüsszel galád módon lépten-nyomon felrúgja is: alattomosan szabályokra mutogat, szabályokat kér számon a szuverén harcosokon, így próbálva örületbe kergetni őket. A közönség persze tudja, hogy ez csak ugratás, hergelés, színjáték, úgyhogy nem marad el a brüsszeli számonkérések nézőtéri jutalma sem: a harsogó farkashota. Foglaljuk össze: a pankráción olyan akrobatikus adok-kapok, amelyben az Igazságért ropognak a csontok, a Szuverenitásért nyekkenek a testek, az egymilliárd euróért roppannak a csigolyák, csattannak a ringpadlóhoz vagdosott

hústömegek. Az egész világ láthatta, hogy megy ez, amikor nemrég a pécsi Befogadó Gyermekotthon kapuja előtt Tohonya földbe állította a Kicsit. Ha valaki mást látott, nem a világ, de valószínűleg egyéb aljasságokra is képes.

A harc harcosokat kíván. Struggle for life! Mindenki harca mindenki ellen. Nem tagadom, én is a harcosok közé tartozom: elbontok kordont, elkötök tankot, feltépek utcaköveket, de percig se gondolják, hogy örömet lelem a vérben, az erőszakban, a kegyetlenségben. Ellenkezőleg! Mindent elkövetek, hogy még a legélesebb pengeváltások, legvéresebb csaták se keményítsék meg végzetesen a szívemet. Tohonya, Kicsi, Vargáné, Pacal – számomra a hatalom atlétáinak névmaszkjai csupán, melyek mögött ott látom a verdeső szívet, az esendő embert. Én is tanultam valaha, hogy *minden ember fenség, izé, északfok, idegenség...* Vagy azt hitték, én nem érzékenyülök el, amikor felcsendül *A börtön ablakába* kezdetű Auróra-dal?! Hát hogy a fenébe ne?! Legszívesebben megcirógatnám a Kicsi fejét, mikor ezt énekeli. De nem lehet, mert a kezembe marna. Úgyhogy ütni kell azt a fejet, kíméletlenül ütni! *Bity, bity i sznova bity!* – ahogy Rettegett Iván legjobb grúz tanítványa mondotta egykoron. Nincs mit tenni. Brüsszel csak a győzelem nyelvét érti: a földbe döngölés, az orrcsavarás, a pofánverés, a hasba rúgás nyelvét. Ilyen sok nyelven ért, de csak a szankciók nyelvén beszél. Sebaj, láhattuk, mire megy alattomos szankcióival, amikor a pécsi gyermekotthon kapuja előtt egymásnak estek Dávid és Góliát: Eurázsia Kalapácsa és Kicsi Brüsszel.

Egy percig sem állítom, hogy Tohonya a legsúlyosabb kalapács a fiókban, de filozofálni lehet vele. Most is milyen lendületes csapásokkal verte a Kicsi fejébe a lesújtó igazságot: „*Eddig tartott! Vége van, Kicsi!*” A pankrációhoz értő szakemberek egyöntetű véleménye szerint Tohonya legnagyobb erénye a kikezdhethetlen stratégiai nyugalom, a híres tohonyai flegma, amely váratlanul örvénylésbe csap át. Tohonya két dologban verhetetlen: huszárvágásban és egyszeregyben. A stratégiai gondolkodás egyszeregyében. Ha egyszer egyet stratégiailag odaszól valakinek, akkor az nemigen kel fel többé a ringszőnyegről. Most is mi történt? Tohonya végtelen stratégiai nyugalommal kivárta, amíg a Kicsi feltűnik a Gyermekotthon kapuja előtt, a közönség és az újságírók gyűrűjében, és belekezd az agresszív hóbörgésbe. Ekkor lépett színre ő: úgy csapott le a Kicsire nagyhirtelen, mint égből turul a Mercedes-Benz G-re. A jól időzített antré – fél győzelem. VIP-páholyomból, ahonnan az összecsapást követtem, csak azt hallottam, amikor Tohonya az ítéletvégrehajtó pribék nyájasságával a Kicsi arcába tolta arcát és Petőfi Sándort szavalta neki: „Igazolja magát kend, // Vagy akkép vágom fültövön, // Hogy azonnal megsiketül bele.” A Kicsi „szólni akart, // De a szó elakadt géégén. // Szeme vérszinü lett // S arcúlata kék, // És reszketete minden tagja, // Valamint a kocsonnya.” Így, két nyelv reszketett, ahogy Tohonya szűkebb pártriájában, vagyis nálunk, a Karmelitában mondjuk, ha a kocsonyakészítés legjobb receptje kerül szóba kormányüléseken. Majd ezzel folytatta, már-már együttérző hangon a Helység Kommunikációs Kalapácsa: „Figyelj, Kicsi! Reszketsz?”

Végül levonva mindebből a logikus végkövetkeztetést, a Kicsi torkának szegezte a kérdést: „Ennyit tudsz csak?” Ekkor a Kicsi felocsúdott és gyalázni kezdte a magyarembereket és becsmérelni a magyar szuverenitást: „A gyermekotthonokban nem működik a fűtés, penészesek a falak, három gyerek alszik egy ágyban, káosz van.” Tohonya megtántorodott ennyi galádság hallatán. Egy pillanatra még a sokat látott helyi közönségben is bennrekedt a harci kiáltás. Csak akkor harsant fel újra az „Üsd-vágd, Tohonya! Nem anyád, nem apád!”, amikor Tohonya neki állt kifejtetni a kormányzat álláspontját a Kicsi fejének módszeres falhoz verdesésével.

Előre megmondtuk, hogy nincs remény. Nincs remény a hazaárulók, a gendersimogatók, a sötétben bujkáló Kicsik és Vargánék számára: a Hazát nem lehet leváltani. A Hazát nem lehet elszámoltatni. A Hazát nem lehet börtönbe küldeni. Brüsszel menni fog – a Haza marad. Sőt, *maradok!* Talán nem kellett volna annyira agresszívan hóbörögni. Brüsszel a jövőben kétszer is meggondolja majd, hogy a magyaremberekre uszítsa Vargánét. Persze, értem én: aki kicsi – nagy akar lenni. Nagyon nagy. A legnagyobb. De hát nem lehet mindenki nagy. Nagynak születni kell. Itt van a nagyon nagy Trump elnök, a majdnem olyan nagy Hszi elnök, az elég nagy Putyin és Erdogan...itt vagyok én... De a Kicsi?! *Na ne marhaskodjunk!*